

[Stauning.]

det skulde have klaret sig ved egne Kræfter. Og Nationalmuseet — det faldt ved Støttepartiets Hjælp. Og Teatret — ja, det havde de ivrigste Modstandere i det konservative Parti. Og Forsvarslovene? Er de ikke ogsaa strandet paa Støttepartiets Behandling og foreløbig henlagt til bedre Tider? Og Valgloven? Har den ikke sine uforsonligste Modstandere netop i Støttepartiet? Ja, jeg spørger, og jeg spørger navnlig Regeringen, om den virkelig føler sig saa stærk, at den hensynsløst kan opretholde Afvisninger overfor Tingets største Gruppe. Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse gerne citere en Udtalelse, jeg en Gang har hørt, og som jeg synes passer paa Situationen; den lyder saaledes:

„Det forekommer mig, at Chancen for at gribe Regeringens Tøjler maa have staaet for den høje Regering i et ganske ualmindelig tillokkende Lys, siden den saa hidsigt kastede sig ud i denne Chance. . . . . En Regering maa jo vide, og navnlig en Regering, der staaar saa svagt som denne, maa vide at begrænse og koncentrere sig . . . . . Det er ubetinget nødvendigt for Regeringens hele politiske Stilling, at denne parlamentariske Støtte i alt Fald er tilvejebragt her i Folketinget hos det Parti, Regeringen ønsker at arbejde sammen med. . . . . Jeg maa derfor slutte med meget indtrængende at henstille til den højtærede Regering, at den, hvis vi ser den her til næste Samling . . . . . lægger sit Arbejde an paa en anden og forstandigere Maade til Gavn for Arbejdet i dette Ting og i Virkeligheden ogsaa til Gavn for den selv.“

Dette er ikke en ondsindet Socialisttale, det er en Tale holdt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard den 6. April 1925, den findes i Folketingstidende Sp. 7155 ff., det var Venstres Ordfører, den nuværende højtærede Finansminister, som holdt denne Tale. Jeg anbefaler Finansministeren og hans Kolleger at læse den igennem hver Dag, inden de gaar over i Rigsdagen til deres Gerning. Og der er særlig Grund, synes jeg, for Regeringen til at tænke over disse Betragtninger, da denne Regering dog faktisk er langt svagere end den Regering, til hvilken Finansministeren som Venstres Ordfører den Gang henvendte sig. Jeg har i min Erindring adskillige Taler af den nuværende højtærede Finansminister, overlegne og selvforherliggende i en uhyggelig Grad, netop saadan som de maatte være,

naar den svageste af alle, som Finansministeren er, spillede stærk Mand.

Jeg beder, siger jeg, den højtærede Statsminister tage Finansministerens Tale op til Overvejelse. Og saa beder jeg ham dernæst om at tage Finansministeren med ud paa den politiske Strandbred, dér, hvor den højtærede Finansminister ogsaa stod den 6. April 1925 og deklamerede et stort Digt — det findes paa Sp. 7157. Finansministeren, som den Gang talte paa Venstres Vegne, sagde saa poetisk: „Vi staaar her ved Samlingens Slutning ligesom ved en øde Strand, hvor Øjet kun møder Vrag ved Vrag“. Ja, det var jo trist for den ærede Ordfører den Gang at se den øde Strandbred! Men hvordan mon han har det i Dag, naar han nu kommer med Statsministeren ud paa Strandbredden og skuer ud? Naar jeg skuer derud, ser jeg tre store Fartøjer, som Redningsvæsenet har maattet tage sig af, fordi Førerne var umulige og Mandskabet gjorde Mytteri. Og saa ser jeg en Række mindre Skuder derude eller Vrag, som den højtærede Finansminister vilde kalde dem. Jeg ser den amtskommunale Beskatning, jeg ser Valgloven, jeg ser Dumpingloven, jeg ser Loven om Forbud mod daarlige Klædevarer, jeg ser Loven om Læderbetyngning, Loven om aktiv Erhvervsstøtte, Lov om Rigets Forsvar, Lov om Hjælpekasser, Straffeloven. Ja, selv Tugthusloven ligger derude som et hjælpeløst Vrag, og andre er helt forsvundet, de er gaaet fuldstændig til Bunds, ikke en Gang Mastetoppen er at se. Der var saadanne vigtige Programsager som Lettelse af Ejendomsskatterne, Omordningen af det højere Skolevæsen, Koncentration og Specialisering af de industrielle Bedrifter. Hvor er disse prægtige Fartøjer blevet af? De maa være strandede, inden de kom ud paa Havet. Ja, jeg er jo svært tilfreds med adskillige af disse Forlis, overordentlig tilfreds. Men det stærke Ministerium, hvis Ordfører i 1925 talte med en Selvforherligelse og Overlegenhed, som egentlig klædte ham særdeles daarligt — hvordan mon det har det nu, naar det staaar der ved Strandbredden?

Og hvordan har det overmodige Støtteparti det, hvordan befinder det sig mon nu efter at have set Resultatet af Sejren den 2. December 1926? Synes de virkelig, der er noget at prale af? Synes Støttepartiet og Regeringen, at de kan tale om, at de fører en bestemt Politik? Nej, jeg tror, der er Anledning for dem til i kommende Dage at vise den mindst mulige